החתול של דוברפיל

נורווגיה

היה איש בכפר פינמרק שתפס פעם דוב לבן גדול והחליט להביא אותו למלך דנמרק.
הדרך הייתה ארוכה וכך קרה שערב החג הוא הגיע לכפר דוברפיל ושם נכנס לביתו של אחד בשם האלוור. הוא ביקש ללון אצלו ושאל האם יכול לקבל חדר בשבילו ובשביל הדוב שלו.
"בשמחה הייתי נותן לך חדר" אמר האלוור "אבל הערב, ערב חג, פולשים אלינו הטרולים, והם כל כך רבים שאנו כולנו מוכרחים לעזוב את הבית. וודאי לא נשאר לנו כל מקום כדי לשכן אותך."
"אך, אם זה הכל" אמר האיש "תשאיר אותנו לבדנו בביתך. אני אישן במזווה והדוב שלי ישכב ליד התנור. הוא ביקש כל כך יפה, וממילא האלוור עם כל המשפחה התכוננו לעזוב, כך שהסכימו לו להישאר.
הבית הוכן עבור הטרולים. נערך שולחן עם דייסת אורז, דגים מטוגנים, נקניקים וכל מיני דברים טובים.
כשהכל היה כבר מוכן באו הטרולים. היו ביניהם גדולים, והיו קטנים, היו עם זנבות ארוכים, וכאלה בלי זנבות בכלל, היו טרולים עם אפים ארוכים, ארוכים מאוד, וכולם אכלו ושתו וטעמו מכל דבר.
אחד הטרולים הקטנים ראה פתאום את הדוב שישן ליד התנור. הוא שם חתיכת נקניק על מזלג, תקע אותו לאפו של הדוב וקרא "חתולה, אולי תוכלי קצת נקניק?"
אז קם הדוב הלבן ונהם וגירש את כל החבורה מהבית, את הגדולים ואת הקטנים כאחד.

בשנה הבאה עבד האלוור ביער ערב החג, וחטב עצים להסקה, כי חשב שהטרולים יגיעו שוב. ותוך כדי העבודה שמע פתאום קול מהיער: "האלוור! האלוור!"
"הנה אני" אמר האלוור.
"האם החתולה הגדולה עוד אצלך?"
"בוודאי" ענה האלוור "היא שוכבת ליד התנור, ולא רק היא, כי המליטה ויש לה עכשיו שבעה גורים, גדולים ופראים אפילו יותר ממנה."
"הו, אז לא נבוא אליך יותר" התייפח הטרול. וכך באמת היה. טרולים לא פלשו יותר לביתו של האלוור בדוברפיל ולא אכלו את האוכל שלו.